

Друга огорожа

Богдан Рубчак

Від безміру глухого світу
оборони, моя розквітла!
(Б. І. Антонич)

Мережу я спорудив на межі,
куди вимови вже не досягають:
крізь різьблені щілини просякають
рослини темні, мов слизькі вужі.

Ці візерунки візантійських брам
розсиплються, розпустяться, розтануть,
і у валах тривалого туману
розвіється оселя, Міріям.

Прийди, неначе первістка. Схились,
неначе вітки тінь на підвіконні,
щоб кровокотом білогриві коні
промчались знову. Як співав колись.

Сестрою милосердя пригорни,
накресли коло на піску під нами, —
первинними знаками, як руками,
від первісного сну охорони.